

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):
Ja, og så hører vi hr. Kristian Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til fru Lene Espersen: Jeg tror, der er noget helt grundlæggende her, vi skal have sat på plads.

Grundloven definerer nogle forpligtelser for Folketinget, definerer nogle områder, hvor man, hvis man ikke har flertal, f.eks. på fem sjettedele når vi taler om suverænitetsafgivelse, skal spørge befolkningen, hvis man vil gennemføre f.eks. suverænitetsafgivelse.

Altså grundloven sikrer, kan man sige, på den måde, at villkårlige flertal ikke bare sådan går for langt af sig selv, og det er sundt og fornuftigt. Men at det på nogen mulig måde skulle være i strid med grundloven, at Folketingets flertal derudover vælger at sige, at det ønsker befolkningen inddraget i EU-spørgsmål, ønsker i højere grad end det, man er tvunget til efter grundloven, at spørge befolkningen, om den ønsker at afgive mere magt til Unionen, er en påstand, som jeg har meget svært ved at følge.

Efter vores opfattelse kan et flertal her i Folketinget altid spørge befolkningen, om den ønsker at gå videre, og det er også derfor, at vi – uanset der ikke blev diskuteret suverænitetsafgivelse i 1986, eller det blev diskuteret, men det var der ikke tale om – ikke føler, at det var suverænitetsafgivelse befolkningen blev spurgt om. Man lavede en vejledende folkeafstemning, som partierne forpligtede sig til at følge, og vi føler altså ikke, at den daværende statsminister på nogen måde brød grundloven, hvad man ellers må tolke at fru Lene Espersen åbenbart mener.

Med hensyn til det med fra enstemmighed til flertal siger fru Lene Espersen, at Justitsministeriet har lavet et ganske omfattende stykke arbejde.

Ja, det har altid været Justitsministeriets opfattelse, at der ikke er grundlovsproblematik, suverænitetsafgivelse, at § 20 ikke skal iagttages, når vi går fra enstemmighed til flertal, fordi det er, når området er overgået til EU, at suverænitetsafgivelsen sker. Det vil vi gerne anfægte, det vil vi gerne have en anden vurdering af. Vi føler os ikke på så sikker grund som fru Lene Espersen, hvad angår det Justitsministeriet har skrevet, og må jeg minde om – det har andre også gjort tidligere – at vi var nogle, der valgte at stole på Justitsministeriet i forbindelse med Tvindlovgivningen. Det skulle vi jo ikke have gjort.

Så vil jeg sige til fru Charlotte Antonsen, som siger, at Danmark jo fortsat har en kommissær: Jamen Nicetraktaten, og det har jeg redegjort for heroppefra flere gange, forpligter Danmark og de øvrige medlemslande til, at når man er 27 medlemslande, skal man lave en rotationsordning, hvorefter alle lande ikke har en kommissær.

Og med hensyn til patentrettigheder føler vi altså, at det er et forsøg på at undgå en diskussion om reel suverænitetsafgivelse, at man skubber dem hen.

Og med hensyn til fra enstemmighed til flertal vil jeg bare sige, at der er 39 områder, hvor man overgår til flertal. Det er ganske meget. Og der er også for os at se nogle områder, hvor man overgår til flertal, hvor vi er dybt bekymrede over det og gerne vil bevare enstemmigheden.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jamen jeg må så konkludere, at hr. Kristian Thulesen Dahl åbenbart ikke rigtig ønsker at svare på de spørgsmål, som jeg stillede hr. Kristian Thulesen Dahl.

Men jeg er da glad for, at hr. Kristian Thulesen Dahl bekræfter, at hr. Poul Schlüter ikke tidligere har brudt grundloven. Det mener jeg bestemt heller ikke hr. Poul Schlüter har, og at lave en vejledende folkeafstemning er jo altid et privilegium, som regeringen kan vælge at sige, at det har den lyst til.

Men den diskussion, vi har i dag, er om forholdet mellem Nicetraktaten, grundloven og suverænitetsafgivelse, og der synes jeg, det er nogle ganske interessante bemærkninger, der kommer fra hr. Kristian Thulesen Dahl, om, hvordan Dansk Folkeparti fortolker grundloven, ikke mindst set i relation til, at Dansk Folkeparti jo ellers gør meget ud af at vogte om grundloven.

Men vi fik jo altså ikke præcis svar fra hr. Kristian Thulesen Dahl på spørgsmålet om det her med den manglende redegørelse om enstemmighed og kvalificeret flertal. Vi hører nu, at Dansk Folkeparti åbenbart ikke er tilfreds med den redegørelse, der er kommet fra Justitsministeriet. Hvad er det præcis, der ikke er godt nok belyst igennem de sidste 30 års juridiske diskussion om det her spørgsmål? Hvad er det præcis, Dansk Folkeparti synes er et problem? Hvad er det for områder? Vi får bare at vide, det er et problem, at der kommer kvalificeret flertal på flere områder. Hvad er det for områder? Er det med hensyn til strukturfondene, at Dansk Folke-